

1112 – 12. november

Mitt rike er ikke av denne verden. Joh 18: 36.

Hva et rike av denne verden er, det ser vi med øynene. Det består av utvortes prakt og anseelse, makt, hærstyrker, våpen, ære, titler og alt som trengs for å styrke og fremheve dette utvortes, legemlige livet.

Kristi rike derimot, er et åndelig og usynlig rike. I menneskers øyne er det foraktelig og elendig, og er ikke til for vårt jordiske liv, men for vårt evige vel og for en annen tid.

Mot det aller største onde; en evig fortapelse, kan alle verdens riker ikke hjelpe oss. Synden bøyer de mektigste fyrstene under sitt herredømme. Djevelen, «denne verdens fyrste», tvinger alle konger og fyrster til å tjene seg, hvis de ikke har tatt sin tilflukt til Kristus og er blitt forløst av ham.

Overfor døden må enhver fyrste legge ned sitt septer, og la seg bli båret stille bort. Ja, den evige fordømmelsen rammer like sikkert en konge som ikke vil omvende seg, som et hvilket som helst annet menneske.

Nei, mot denne evige ondskaper har denne verdens riker ingen hjelp. Men det er her Kristi rike skal være vår hjelp. Riktignok har Kristi rike ingen anseelse i verden. I menneskers øyne er det elendig og jammerlig, – som deres gud-sendte konge var da han stod spottet og forslått framfor Pilatus.

Hans rike ser altså høyst elendig ut, og beskytter oss ikke mot forakt fra verden, ikke mot angrep fra mennesker, ikke mot kors og lidelser. Ikke en gang mot fristelser og anfektelser fra synden og Satan. Nei, det fører snarere alt slikt over oss.

Men mot Guds vrede og en evig død beskytter det. Fra synden, både dens straff og dens herredømme, befri det oss. Fra hele djevelens rike og overmakt frelser det. Og mot helvete og den evige ild bevarer det.

De menneskene som tror på Kristus og lever i hans rike, skal aldri i evighet dø. For når den legemlige døden gjør slutt på det elendige jordiske livet, da først skal de virkelig begynne å leve. Liksom Kristus gikk inn til sin herlighet først når han led døden. Slik er Kristi rike, og dette er hans mening med disse ordene: «Mitt rike er ikke av denne verden».

Men dette burde vi først og fremst lære og innprente i oss fra forbildene kongen selv gir oss. Kristi dype fornedrelse og lidelse er stilt så åpenlyst til skue i gripende trekk for våre øyne. For at Guds barn til alle tider i ham skulle se et forbilde for deres egen vei gjennom livet. At den må gå gjennom lidelse til herlighet.

Og så nedslående og underlig blir ofte den veien, eller Kristi rike på jord, for oss, at selv dets mest opplyste innbyggere stadig står rådvile og spørrende. Derfor må du studere kongen flittig og grundig, som et bilde på hvordan livet er i hans rike.

Og øv deg da spesielt på å se sammenhengen mellom de store motsetningene hos Kristus. Motsetningene mellom den han virkelig er, og det han etter sitt ytre ser ut som.

Se denne store og herlige personen, og den dype fornedrelsen og det ynkelige utseendet! I sin person og virkelighet er han den store «ærens Konge», Faderens enbårne Sønn. Selv i menneskes skikkelse har Faderen «gitt ham all makt i himmel og på jord», og «gitt ham navnet som er over ethvert navn, for at i Jesu navn skal hvert kne bøye seg, deres som er i himmelen, på jorden og under jorden. For at hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære». Slik er denne kongen i virkelighet.

Men se hvor mye av dette som synes på ham! Han ble født i en stall. Gjennom hele sitt liv var han den mest «forlatte og foraktede av mennesker», «full av lidelser og sykdom». Så fattig at «revene har huler, og himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke noe sted der han kan hvile hodet sitt».

Og når han holder sitt viktige inntok i Jerusalem, slik profetene hadde forutsagt, da rir han på et arbeids-esel de har lånt. Og de fattige disiplenes klær er hans sadel.

Er dette den store ærens konge, som profetene har sunget om fra verden ble til? Ja, han er den samme «herlighetens konge, sterk og mektig i krig». Men så lite ser vi av alt dette at det ikke er så underlig om menneskene fristes til å hånle av hans kongsnavn og si: Da må han jo være en tiggerkonge.

Ta så også med det vi skal lære av dette: At slik som kongen er, slik er også hans rike, – altså et rike som består av de skarpeste motsetninger: Den største ære og herlighet overfor Gud. – Men i den største usselhet overfor oss selv og alle mennesker.

Hans rike er rettferdighetens og fredens rike. Men da er der også bestandig synd, kamp og uro. Hans barn får eie den aller største nåde og ære hos Gud, og er ikke noe som helst mindre enn Guds barn, «mine sønner og døtre, sier Herren, den allmektige».

Ja, vi er Kristi brødre og medarvinger, som skal «stråle som solen i vår Fars rike». Og likevel går vi her på jord som om vi skulle være fullstendig forlatt av Gud. Som om vi var under Guds vrede på grunn av våre synder.

Da skal vi komme i hu vår konges virkelighet innfor Gud. Og at just slik er det i hans rike: Den store nåden og herligheten skal være skjult under all jammer og usselhet her i livet. For at troen alltid skal holdes levende.